

ARSEJDA GJYLI
DHIMBJA KËRKON SHENJTËRI

POEZI

BOTIMET TOENA

Botuese: Irena Toçi

Redaktor letrar: Eris Rusi

Përkujdesja grafike: Elsa Hajderaj

Në kopertinën ballore: pikturë në vaj nga Helidon Haliti

ISBN 9789928960207

© Autorja

Të gjitha të drejtat janë të rezervuara. Nuk lejohet shumëfishimi me asnjë lloj mjeti apo forme, as me fotokopje, pa lejen me shkrim të mbajtësit të copyright-it.

BOTIMET TOENA

Rr. "M. Gjollesha", K. Postare 1420, Tiranë

Tel.: + 355 67 7070884

Email: botimet.toena@gmail.com

toena.porosionline@gmail.com

<https://toena.al>

ARSEJDA GJYLI

DHIMBJA KËRKON SHENJTËRI

poezi

BOTIMET TOENA

*Dedikuar nënës time, Blerinës,
e cila është dhe do mbetet ne çdo kohë,
të pakohë, heroina e jetës dhe historisë time.
Me respektin dhe mirënjohjen më sublime.*

PARATHËNIE

Mes asaj që është e bëshmja dhe filozofisë së vetë kuptimit të jetës, jam endur në vite dhe dekada me dyshimin nëse ajo që shkruhet është apo jo në lartësinë e lexuesit. E në këtë rrjedhë mendimi, mbivendos vetëm një ide, se perceptimi dhe realiteti nuk janë e njëjta gjë. Perceptimi është e vetmja botë e cila ekziston për ne.

Kjo krijimtari përbëhet nga poezi të më shumë se një dekade. Përballja ime e parë me publikun e gjerë ishte nëpërmjet poezisë: “E vrava mama!” e cila pas pjesëmarrjes në Konkursin e poezisë të organizuar nga “Ministria e Kulturës” në vitin 2013, u botua në një përmbledhje të titulluar: “Poezia në një ditë”.

“E vrava mama!” u prit nga publiku me kureshtje, impakt e diskutim të gjerë publik, duke më bërë të kuptoj se fjala poetike, kur vjen në mënyrë direkte dhe me peshë poetike arrin të përqafohet nga publiku dhe të ngjallë reflektim dhe diskutim. Peshë të lartë artistike në perceptimin e lexuesit dhe kritikës, mbartin edhe poezitë “E vetmja botë që mbetet”, “Priamus”, “Nënës time”, të cilat i dedikohen vetë konceptit të dashurisë sublime dhe dhimbjes së përbotshme, të një Nene e cila përballlet me vetëmohim për fëmijën dhe të ardhmen.

Këto momente më kanë bërë të besoj se publiku na pranon me tërë sfidat apo pasiguritë e dikujt që nuk i mjaftohet asnjëherë vetes por ngre autokritikën si mjetin e përmirësimit në mënyrë të vazhdueshme. Në mënyrën sesi e kam parë realitetin, kam bindjen se dhe sot ka akoma kohë për poezi, për letërsi të mirë dhe për lexues me shpirt dhe nivel.

Ky libër vjen në një moment të rëndësishëm të angazhimit tim publik, akademik, mediatik dhe politik e përmes tij, shfaqet një dimension ndërpersonal që kërkon një lupë krejt tjetër për t'u parë dhe pranuar.

Titulli “Dhimbja kërkon shenjtëri” është kulmimi dhe uniteti i shtyllave ku ndërtohet i tërë koncepti i vëllimit me poezi. Glorifikimi dhe përballimi i dhimbjes me dinjitet sepse kjo e diferencon njeriun nga instikti më primitiv, koncepti i filozofisë ekzistencialiste nga ku njeriu e lidh tërë mendimin mbi ekzistencën dhe jetën e tij me kuptimin që ai përpiqet t'i japë jetës dhe të qenurit të tij në botë dhe dashuria që vjen përmes shenjtërisë, nga ku vetë ndjenjat e njeriut përfaqësojnë një lidhje me trashëdentalen dhe një dimension jashtë të prekshmes. E po ashtu, faktit se gjithmonë në agoninë e dhimbjes e cila është edhe vetë thelbi i jetës, ne i ngremë duart lart, për të kërkuar zgjidhje nga ajo çfarë citoj edhe në libër; një fuqi më e madhe se vetja, sepse njeriu nuk e zgjidh dot ngërçin e vetë ekzistencës së tij!

*Me vlerësim dhe mirënjohje,
Arsejda Gjyli*

FTESË PËR LEXIM

Me shkrimtaren, poeten, pedagogen, analisten politike, aktivisten, znj. Arsejda Gjyli, u bënë tashmë dhjetë vite që njihemi. Përgjatë kësaj dekade, gjithmonë kemi shkëmbyer pikëpamje për letërsinë botërore dhe gjithmonë kemi reflektuar mbi shkrimtarë të mëdhenj si: Shekspir, Bajron dhe poetë të tjerë të mëdhenj. Më kanë mbetur në mendje shumë vargje nga krijimtaria e saj por do të veçoja disa prej tyre: “... njeriun e tmerron fakti, që ka kaq shumë frikë / prej kompromisit që duhet të bëjë me botën, / për të jetuar jetën që i përket veç atij!”

E kam vlerësuar ngaherë si poete për gjetjet e saj artistike dhe krijimet e saj poetike, nga ku vë re me vlerësim se, brenda poezive të saj, ka nivel të lartë ndjesor që vjen si rrjedhojë e një momenti të lartë artistik. Nëpërmjet artit të saj dhe nivelit letrar, më është dhënë mundësia që ta shoh me një optike më detajiste krijimtarinë e saj poetike duke vlerësuar intelektin dhe vlerat që ajo transmeton përmes kësaj krijimtarie.

Në poezitë e saj ka figura poetike me anë të të cilave kupton që rrjedha e poezisë kalon nga fjalët

e zakonshme në figuracion të lartë poetik. Spikatin gjetje poetike, të cilat unë i kam theksuar edhe në analizën time kritike për disa poezi të saj, në këtë përmbledhje të re poetike që ajo ka paraqitur.

Poetja Gjyli ka një natyrë të brendshme poetike me anë të së cilës i jep krijimit të saj, afekt të madh artistik dhe ideor brenda raportit midis idesë dhe figurës, duke reflektuar një krijimtari të lartë artistike në funksion të fjalës së zgjedhur.

Kam bindjen e palëkundur që poetja Arsejda Gjyli, e cila ka krijuar poezi të mirëfilltë përmes talentit të saj; do të arrijë sukses të madh në kohë dhe përqafim nga lexuesi shqiptar dhe ai ndërkombëtar. I uroj suksese në krijimtarinë dhe karrierën e saj!

Nga Av. Spartak Ngjela

PRIAMUS

Në Romë,
Shenjti u ul këmbëkryq mbi ne.
Udha jonë u bë një udhëkryq i bardhë.
Koloseu hapi dyert
Dhe si një Gladiator, ti bir'
E vrave fatin tënd
I tërë populli Romak të thirri emrin:
“Priamus”!
Një drithërimë e re mbi Romë!
Udhërrëfyesi Zot
dhe udhëgdhendësi Njeri.
Ti dhe unë.
Sy më sy
Në qytetin e vjetër
Të lidhur prej barkut
Gjirit
Dhe dashurisë time
Flijuese!

ATA QË HESHTIN

Sot,
iu kanë shpallur për herë të parë,
ditën e flijimit
në mes të qytetit,
dy burrave!
Hiçgjë!
S'kishin bërë asgjë
as të mirën
as të keqen!
Thjesht kishin hesht'
për gjysmën e jetës me radhë.
E pra, për këtë thanë,
se u dashkan pushkatuar,
në mes të sheshit,
për të qenë shembull për ata
që s'dinë me mbajt një kah' në jetë.
Sepse në jetë duhet të kesh bosht,
dhe boshti të çon kah' e mira,
ose kah' e keqja,
nuk mundesh të rrish në mes!
Kështu thanë ata.

Se armiqtë e jetës,
janë ata që nuk bëjnë asgjë
dhe heshtin,
përballë mizorisë a përballë gëzimit.
Se ato që heshtin janë ata që vdesin,
e ne nuk dimë gjë.
Se ata që heshtin,
jemi të gjithë ne!

ËSHTË VONË

Është vonë.

Ka kaluar ora e një riti tonë të vjetër,

të adhurimit diçkaje

pa asnjë kredit hyjnor.

Kemi lënë pas dere

një kryq, një idhull dhe dy vezë Pashke.

Kemi hapur librat paganë,

diellit dhe qiellit

nuk ia di kush' origjinën e vjetër pellazge.

Një ishull zezak dhe një bregdet ishullor,
me origjinë të vjetër greke
ku jetojnë disa indianë,
që vishen me krijime kineze.
Asgjë e veçantë,
kemi qeliza globale
nuk e kuptojmë dot Krijimin tonë,
jemi veçse të padenjë për veten,
nuk besojmë.
Jemi tkurrur diku në prapaskenat
e një teatri të cilit nuk ia dimë fabulën.
Tashmë veçse jetojmë
disa ditë,
ku kuptim ka vetëm
dashuria!

MË JANË KUJTUAR...

Më janë kujtuar sot,
ditët e një fëmijërie të hershme,
me dhimbje.
Ditët e disa vetmive të mbështjella
me jorganët e vjetër.
I kam hapur,
dhe jam përball'.
Jam përballur për të parë
edhe njëherë
se kush jam!

DASHURIA I KA MBYLL' SYTË SONTE

Dashuria i ka mbyll' sytë sonte
diku larg,
por unë ia ndiej qepallat,
i ndiej dy rrahjet e fundit zemrës,
sa pa thënë “natën e mirë”
dhe mbështillem me një gaz' të lehtë
në sy.

E në dy pëllëmbë,
vjen një energji si prej herës fundit,
sepse ne gjithçka jemi është energjia,
besimi në ëndrrën e paharrueshme,
që e jetojmë në sytë e dikujt,
e një pikë lot,
si bashkimi i dy jetëve.

Sepse asgjë s'e ndan një dashuri
prej dëshirës tënde
me e jetuar atë
me krahët hap'.

TULLUMBACI I VERDHË

Do kisha dashur
ta godisja lehtë me dorë,
tullumbacen e verdhë të këtij djalit vogël
që po drejtohet te unë lehtë.
Aq lehtë,
gati përkulur për të rënë në tokë.
Por dora ime nuk mbërrin dot më aq thellë
e të prekë
çiltërsinë e lojës naive
të atij fëmije që s'din asgjë,
sesa e zezë
bëhet loja me tullumbace
kur rritesh edhe pak,
fare, fare pak,
një grusht vite
që të përplasen me forcë
ftyrës!

DIKUR

Dikur ishim të vegjël,
dhe qyteti ishte i madh, plot shpresë,
hare dhe ëndrra.
Dikur ishim të vegjël,
dhe qyteti zgjerohej çdo ditë,
me mundësi dhe ideale,
rrugica të reja për t'u eksploruar.
Por duke u rritur,
erdhi një ditë
që qyteti fillojë të humbasë përmasat,
u bë i ngushtë dhe pa rrugë të reja,
i vjetër,
i njëtrajtshëm dhe pa emocione.
Qyteti u bë rutina jonë pa emër
ecejaket në një rrugë,
drejt shërimit të dhimbjes.
Ne u bëmë të mëdhenj,
qyteti u bë fëmija jonë i vogël
të cilin e tërheqim përdore
me përtesë dhe hutim.

ÇFARË E TREMB NJERIUN

Njeriun e tmerron frika e vet.
Frika se mos një ditë i shfaqet vetja përballë
e ia numëron të gjitha,
ato që s'ia thotë dot vetes.
Njeriun e frikëson dëshira për të qenë diçka,
...diçka komplet e vogël përball gjithë kuptimit,
që ai mbart brenda vetes,
por nuk din sesi ta zvogëlojë veten,
në aq pak vend sa i ofrohet,
në botë.
Sepse njeriun e tmerron fakti
që ka kaq shumë frikë,
prej kompromisit
që duhet të bëjë me botën,
për të jetuar jetën,
që i përket veç atij.

QYTETI I GËRTHITJEVE

Qyteti i gërthitjeve,
është një vend i qetë.
Ku sa herë futesh në të,
fillojnë e të dhembin veshët.
Janë fjalët.
Po, po, fjalët, shushurimat e frikshme,
të të gjithë gjuhëve të shurdhëta
që flasin për ty një gjuhë zogjsh,
dhe çojnë mesazhe të pavërteta,
tek Zoti.
Dhe Ai i dëgjon,
qesh,
sigurisht.

Qytet shurdh-memec,
ku duhet të ecësh me duar në kokë,
të mbulosh veshët fort,
se buçasin bëmat e të gjithëve,
heshtjet e të vdekurve
kambanat e Kishave,
që nuk falin më asnjë mëkat.

...

Se aty ec Unë,
me thjeshtësinë e një njeriu,
që e jeton jetën
se s'ka ç'humb!

E VETMJA BOTË QË MBETET

Lumturia është e pavullnetshmja,
Ti sheh një dritë dhe gëzon si të kishe hedhur
Hapin e pare,
Fjalën e parë,
Dashurinë
Që unë ta jap nga gjiri,
Kërthiza,
Kordoni umbilikal
I cili është rruga e qumështit që më lidh me ty,
Në lumturinë tënde
Të paepur
Në d'lrësinë tënde pa kushte
Në zemrën tënde të madhe,
Ku sytë flasin më shumë se të gjithë çjerrjet e kësaj
bote
Ku unë shoh hijet e fëmijëve të vegjël
Që ecin e flasin me njëri-tjetrin
Nga Shpella e absurdit të Platonit.
E për mua bota është e palëvizshme,
Bota është e ulur këmbëkryq përballë teje
Dhe ti me fuqinë e mendjes dhe qenies tënde të

DHIMBJA KËRKON SHENJTËRI

jashtëzakonshme
E thërrmon atë
Dhe e vetmja botë që mbetet,
Je ti,
Veç ti,
Bir’!

NESËR

Ka kaluar shumë kohë,
ka mbetur veçse konturi,
i atyre ditëve të gjalla.
Tani kapemi pas degëve të humbura,
mbi të cilat krijojmë realitete.
Krijojmë një njeri dhe e kapim përdore,
lidhim çdo emocion me iluzionet,
mendojmë se jemi të përhershëm
dhe ecim rrugëve me krenari
e vetëbesim.

...

Se nesër do jemi “koka të mëdha”.
Por nesër ka veç “koka turku”.

...

Nesër bie një rrebesh dhe të prish,
atë kala të fortifikuar rëre.
Se lumturia e djeshme është hovi i humbur.
Se boshësia e sotme është lamtumira
e thënë.
Ti erdhe një ditë të vogël dhe the
se gjithçka do të jetë ndryshe,
e ajo ditë dhemb shumë.

...

Dhe ja sot e kujtoj,
se koha paska peshën më të rëndë.
dhe ne veçse zhvendosemi
mes vitesh,
me forma të ndryshme.

MBRËMË

Mbrëmë ra një yll,
prej tokës në qiell.
Unë me kokë poshtë,
nuk mendova një dëshirë.
Asgjë nuk ndodh më
në këtë tokë të thatë,
plot, me asgjë,
e bosh, me gjithçka.

...

Mbrëmë ra një yll
Dhe unë ndjeva vetminë,
e njëmijë dëshirave që s'i dua
por që bëhen realitet,
thjesht për inercinë e fatit tim,
të pafat!

PESHA E DHIMBJES

E kthej nga krahu tjetër,
peshën e njërës dhimbje.
Tërheq mbulesën e këtij hidhërimi...
Sa ftohtë,
me jetuar një jetë,
që i dhemb dikujt në kurriz,
si stivë drush.
“Meqë u kujtova,
futi ca dru sobës.
Është dimër,
mungojnë të gjithë të vjetrat,
ti ke harru’,
ke harru’ shumë gjëra,
por s’t’i kujtoj dot sonte.
Është dimër,
jam duke ngrirë
në zemër!”

KUR LIND NJË FËMIJË

Kur lind një fëmijë,
yjet i bëjnë një shkëndijë
qiellit mes përmes.
Hapin një vijë të drejtë si Moisiu,
për të shpëtuar popullin e thjeshtë nga mizoritë,
e me rrënu' të keqen që i ka pushtuar njerëzit në
zemër.
Kur lind një fëmijë, ai vjen i bardhë,
se krijimi është i tillë,
pa ngjyrë,
pa racë,
pa përkatësi,
e qielli ndahet përmes,
duke pritur njerëzinë të shpëtojë vetveten!
Por njerëzit nuk janë më të vegjël,
ata nuk duan më të shpëtojnë...
Sepse një fëmijë që lind
nuk mundet me shenjtëru' të gjithë botën,
por hap një shteg prej qiellit,
dhe flen i qetë!

NËNËS TIME

Nënës time i kanë dhemb',
në shpinë e shpirt,
të gjitha rëndesat,
prej nëntë muajsh në bark.
Kurrkush nuk ia ka lehtësu barrën.
E u bënë 9 muaj,
9 vjet,
28 vjet,
dhe ajo akoma vazhdon,
më mban mbi shpinë,
Mua,
Të birin,
Veten,
Kyçet e këmbëve,
Mendimet e thyera,
Zemrën e rënduar,
Nënë e vet, babën,
Gjithë njerëzimin.

Nënës time nuk ia lehtëson
dot barrën askush,
as vitet e hidhta,
as mendimet e vështira,
kjo veçse rritet...
E ajo i buzëqesh fatit,
Mua,
Të birit,
Njerëzimit!
Duke na mësuar edhe njëherë
se me një pikë lot e mëshirë,
zemra e saj,
i përmbledh të gjitha.

PESHA E SHPIRTIT TIM

-”Ky qytet më zë frymën!”

-“Zbërtheji dy kopsat e para,
një çikë,
nxirre lëkurën.”

-”Oh, ky qytet o shok,
nuk lidhet me kopsat e këmishës.
Ky qytet është prerje e ngushtë!”

...

-“Po mirë dale të hap dritaren,
se mbase, kushedi...”

-”Ky qytet, miku im...
Nuk ka lidhje dritarja,
unë kam gjithë jetën që jetoj
në ballkon,
janë hapur,
të gjitha...
Ky qytet,
oh, i ngushtë,
i ngushtë,
po plas!
Ky shpirti im,
një Univers!

JAM LODH'

Më falni por jam lodh',
duke folur çdo ditë për atë që s'do të ndodhë kurrë,
duke ju thënë çdo ditë gjëra që nuk do i jetoni
asnjëherë,
se çfarë ka apo jo kuptim!

...

Jam lodh',
me mëshirën për të gjithë ata që lypin një grusht jetë,
me shty' një ditë,
por më së shumti me ata që kursejnë një grusht pare'
të qelbta.
Një fukarai që nuk e din se,
duke menduar
je skllav i lirë i mendimit.

...

Jam lodh' më së shumti me veten,
që më kanë marrë këto brigje
e nuk di me i notu'!
Jam e huaj në të vetmen ngrohtësi që kam
dhe unë rri shtrënguar ashtu kot.

...

Jam lodh'.

Nuk e beson njeri,

se jam lodhur qëkur kam filluar

të mos bëj asgjë me këto mendime,

e të ndihem mirë me këtë fakt.

T'i lypem gjithçkaje për vëmendje,

e të fitoj me një mënyrë të thjeshtë.

...

Jam lodh'.

Prej rrugëve të ndërmjetme që më çojnë më shpejt,

por ma t'kurrin shpirtin prej ngushtisë.

...

Jam lodh'.

Nga vetja.

Vetja që duan të tjerët

të shohin tek unë.

VETMIA

Askush nuk ka folur keq
për vetminë.
Vetmia nuk ka arritur
der më sot,
me ja thyer zemrën dikujt.
Vetmia nuk ka ditur,
sot e kësaj dite,
me i thënë dikujt se nuk e do më
dhe ka për ta lënë për një tjetër pasion.
Vetmia e njeriut që rrin me veten,
dhe mbështetet te vetja,
nuk ka dalë një ditë me diell
të të gënjej sy për sy,
me andrralla e gjëra pa fare rëndësi.
Vetmia është miku i vetëm,
që ne kurrë nuk kemi dyshu'
se ajo mund të ikë një ditë,
e mos kthehet më kurrë.
Sepse vetmia
e din mirë,
se çdo të thotë,
me e lënë dikë vetëm.

FLIJIM PËR FATET E NJERËZIMIT

Mbase një ditë,
i kishte vajt' mendja dikujt,
me u kryqëzuar për fatet e njerëzimit,
por jo për fatin tim.
Unë jam ajo, që fati vetë më ka kryqëzuar,
çdo herë, çdo ditë
dhe rebelohem,
për fatin tim,
kundrejt kësaj jete me shije të hidhtë.
Se lumturia është kaq pranë,
e kaq larg.
Se njeriut i duhet të kalojë jetën
duke u kryqëzuar për fatin e tij.
E ndoshta një ditë të bukur,
biri si prej frymës shenjtë,
mbase do arrijë të gëzojë
edhe shpirtin gysmak,
të gjithë fateve,
që iu ka humb' drejtimi.

ME E NIS' NGA FILLIMI

Fryn erë dhe tronditet
ego e fshehur në periferi
të dëshirave.
Ti fle me një sy të mbyllur e një
dorë ngjitur me zemrën
e dikujt tjetër.
Asgjë s'është me siç ka qenë.
Jemi shtrembëru',
me shtyllë kurrizore
e me shpirt ndër dhëmbë,
vrimave më të ngushta të sakrificës.
Sepse asnjë ditë nuk ngjan me tjetrën,
asnjë fytyrë e jona
nuk i ngjan tjetrës.
Ndjenjat tona janë bërë ngjyrë ndryshku
dhe themi se sot a nesër
me shpresë,
do lindim edhe një herë
më freskët, jo kaq të ngushtë për veten
e kaq të lirë për të gjitha dhimbjet.
Sot jemi thinj'
dhe me sy të picërrum,

psherëtimë nga shpirti me frikë;
“Dashtë Zoti s’na duhet edhe njëherë
me e nis’
nga fillimi.”

ATA QË TAKUAM DJE

Dje ishte një shekull

pas.

Dje ishim krejt të verbër,

se çdokush që ke njohur në jetë,

meriton nder dhe lavdi të veçantë...

Le t'i lëmë predikimet;

“Se të gjithë na qenkan ose një mësim
ose një bekim.”

Njerëzit që keni takuar në jetë,

meritojnë lavdi,

sepse përfaqësojnë një drejtim,

përfaqësojnë një koordinatë,

ku ne jemi veçse harta,

e shpesh s'ia dimë mirë,

drejtimit vetes

dhe humbim diku larg,

në një këngë greke,

të Theodorakis.

E zgjohemi sot,

kur ka nisur një dimension i ri

dhe gjithçka ka ndryshuar,

tashmë jemi të lirë.

ZGJIM NË MEKSIKË

Një ditë ndryshe,
zgjimi në Meksikë,
kërcimi pa e varrë mendjen
nga zhgënjimi prej vetes dhe humbjes vetes.
Një ditë ndryshe në Meksikë,
një muzikë pa fare kompleks,
e një jete pa tension,
një fundi dhe një fillimi prej guximit.
Sepse ditët tona janë veçse,
zgjatja e një dite,
që duket se nuk mbaron,
prej dhimbjes e monotonisë.
E presim ardhjen,
e asaj dite në Meksikë,
që s'do të vijë kurrë!

TI JE

Ti je ana ime më e butë,
më e rrallë,
më e vështirë,
për t'u parë,
me sy të lirë!

ME KËMBË NË TOKË

Kemi vite që jemi kapur,
prej një filli të hollë
dhe e shtrëngojmë fort,
sepse kjo për ne është e vetmja shpresë,
tek e vërteta!

Por një ditë prej dite,
në cep' të fillit, fluturojë e lidhur,
një balonë
dhe na tërhoqi me vete...

Por ne me dhunë deshëm të uleshim.
Me dhunë luftuam në erë,
mes balonës që desh me na marrë lart
dhe ekuilibrit të kësaj bote,
që reklamon,
se duhet me jetuar poshtë,
si i thonë,
me këmbë në tokë!

E ja ku jemi sot,
këmbët i kemi në tokë
e trutë,
në hava!

TË JESH NËNË

Nënës iu kanë lëshuar
një ditë në shpirtin e saj,
të gjitha vuajtjet e njerëzimit.
Por ajo ka menduar,
për zgjimin dhe dhimbjen time.
Sepse ajo din t'i jetojë,
dëshirat dhe agonitë
e mija.

Ajo din të jetojë si unë,
me shpirtin tim të lirë,
me zbrazëtinë e shpirtit tim,
me humbjen time,
me dhimbjen më të thellë të jetës,
me dëshirën time të përdhosur,
me padrejtësinë që mua më bëhet hapur.
Nëna ime merr hak me shpirtin e saj
prej luftëtari,
bën gjithçka dhe bie përtokë,
e lodhur por jo e mundur.
Nëna ime jeton me një mision
të veçantë,

për të mishëruar atë që s'jam,
për të reshtur dhimbjen time,
për të ofruar zgjidhjet e mija,
për të më dashur më shumë se vetja,
për të më dashur më shumë se veten.
Sepse nëna ime është vështrimi i Zotit,
brenda besimit tim.
Sepse nëna ime është vetja ime më e mirë.
Sepse nëna ime është e vetmja arsye,
e vazhdimësisë
krijimit,
që unë jam!

MËSHIRË

Sa gjest i brishtë është,

Mëshirë!

Kur dikush fërkon syrin butë,

e urtë ul kokën...

Të sheh fare lehtë në sy.

Sa gjest i brishtë është,

Mëshirë!

Kur dikush të thotë se ka shkuar vonë,

të përqafton me ngrohtësi të përhimtë,

dhe pastaj mbyll sytë i qetë,

me fjet...

Sa gjest i mëshirë,

prej Zotit dëshirë e mundimtë,

kur dikush rrin urtë,

e qetë...

Qenka e vërtetë,

që pin dy nëna,

njëra jam unë!

JAM E KUQE!

Gjaku merr flakë dhe bëhet Satan!

Pastaj ti më vjedh një puthje.

E rishmës më gërvish në buzë,

Me thonj',

Buzëkuq e gjak bëhen një,

Një flakërimë, një lutje...

...

Nuk ke frikë të pish' në mua,

Të ushqehesh por kurrë të ngopesh,

Je çmendur por nuk e thua...

E din mirë,

Jam e kuqe!

...

Satani më vjedh një vals'

Ti bëhesh xheloz,

Ti nuk harron dot, nuk hesht, pa klas!

E din mirë,

Jam e kuqe!

...

Me gërvish ne buzë e nuk më lë të zhbëj lëndimin,
Ty të pëlqen të pish' brendësinë time.
Të vetmen brendësi që un' kam,
Një lëndë që më rrjedh në damarë, sublime!

...

Satani u bë xheloz për ne, Oh, Zot!
Është çmendur dhe ai,
por nuk e thotë...
Ai e di,
Jam e kuqe!

UNË I NJOH SYTË E FËMIJËS TIM

Unë i njoh sytë e përgjumur të fëmijës tim.
Aty kam projektuar të ardhmen.
E njoh brenda tyre veten,
E deshifroj ngërçin e ekzistencës,
Puthem me mitet,
Jetoj vrullshëm,
I futem me kokë një oqeani pa trazira,
Gjej prehjen e çdo dileme a mallkimi.
Prej arsyes dhe mendimit...
Prej frikës dhe ankthit...
Fundit,
Pafundit,
Humbjes...
Rrugëtoj çdo ecejake të rrugës time të vetmisë,
Përqafoj ndjenjën e ethshme të pafundësisë,
Marr frymë lirisht,
Takohem me krijimin,
dhe ekzistoj!

KUR HUMB LIDHJA ME ZOTIN

Çdo gjë është përmbysur,
shikimi im i mysët,
gjethet nuk bien më por ngjiten.
Shiu nuk pikon më në shpatulla,
por lotët lartësohen në qiell.
Vargjet e mia
bien pingul nga zemra ime,
në sytë e nënës.
Unë jam një hije e zezë,
shkëlqimi im tani i përket diejve,
engjëjve,
parajsës që nuk i besoj më.
Kjo është pamja e trishtë,
e një jete që i është shkëput'
lidhja me Zotin!